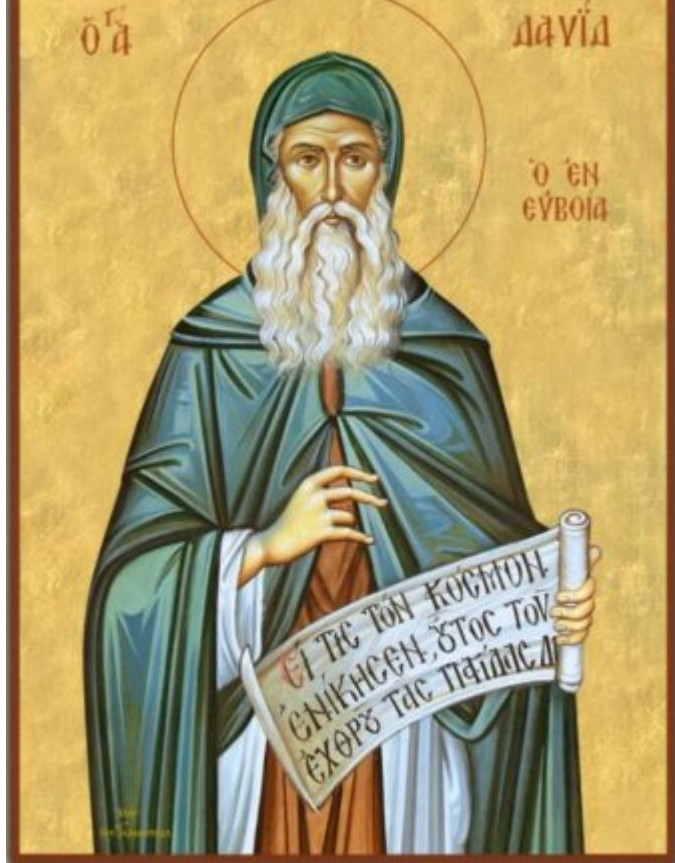

Ο όσιος Δαυίδ ο εν Ευβοία ο θαυματουργός (Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ένας από τους πλέον συμπαθείς και δημοφιλείς αγίους της Εκκλησίας μας είναι και ο όσιος Δαυίδ ο εν Ευβοία. Μάλιστα έχοντας τη φήμη του θαυματουργού, χιλιάδες πιστοί τον ευλαβούνται και τον επικαλούνται και εκείνος συχνά ανταποκρίνεται, φανερώνοντας τη δύναμη του Θεού, ο οποίος χαριτώνει όσους θέλουν να ζήσουν σύμφωνα με το δικό Του θέλημα.

Γεννήθηκε γύρω στα 1490, στη

Γαρδενίτσα Φθιώτιδος, απέναντι από την Εύβοια. Ήταν γιός ενάρτου και ευλαβούς ιερέα, ο οποίος φρόντισε να γεμίσει την ψυχή του παιδιού του με βαθιά πίστη στο Θεό και ευλάβεια. Νήπιο ακόμη τον βοηθούσε στις ιερές ακολουθίες, ώστε ο ναός είχε γίνει το δεύτερο σπίτι του. Ο Θεός τον αξίωσε, όντας τριών ετών, να βιώσει μια εξαιρετική πνευματική εμπειρία, η οποία σφράγισε την κατοπινή του ζωή. Μια νύχτα του φανερώθηκε ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος και τον οδήγησε σε παρακείμενο ναό, αφιερωμένο στο όνομά του. Έμεινε εκεί όρθιος και ξυπόλυτος για έξι ολόκληρες ημέρες μπροστά στην εικόνα του αγίου, βυθισμένος σε ώριμες για την ηλικία του θεωρήσεις και προβληματισμούς. Έμαθε να αγαπά την προσευχή και την ησυχία. Γι' αυτό και όταν έφτασε στην εφηβεία, ζήτησε την άδεια από τους γονείς του, αναχώρησε, αναζητώντας πνευματικό πατέρα και πνευματικές εμπειρίες. Πληροφορήθηκε ότι κάποιος ονομαστός ιερομόναχος, ονόματι Ακάκιος, άνθρωπος αρετής και σοφίας, είχε τη φήμη του ώριμου πνευματικού καθοδηγητή. Πήγε λοιπόν κοντά του και ζήτησε να γίνει υποτακτικός του.

Ο Ακάκιος τον δέχτηκε με ευχαρίστηση στη Μονή του και έντυσε το μοναχικό σχήμα. Νωρίς αναδείχτηκε υποδειγματικός μοναχός, δείχνοντας τέλεια υπακοή στον γέροντά του. Με πνεύμα ταπεινώσεως και αποκοπής του ιδίου θελήματος, ασκούσαν στην αδιάλειπτη προσευχή. Σύντομα φάνηκαν τα πρώτα σημάδια της πνευματικής του προόδου και των αρετών του. Ωρες ολόκληρες καθόταν κοντά

στον πνευματικό του πατέρα και άκουγε τις νουθεσίες του, αποκαλύπτοντάς του την οδό της μοναχικής τελειώσεως, η οποία οδηγεί στον αγιασμό και στη θέωση.

Ο πνευματικός του, λίγο καιρό αργότερα, αναζητώντας τόπο για μεγαλύτερη πνευματική άσκηση, κατέφυγε στο όρος Όσσα της Θεσσαλίας. Ο Δαυίδ τον ακολούθησε. Σε ένα ταξίδι του ο Ακάκιος στο Άγιον χειροτονήθηκε διάκονος και στη συνέχεια μετέβη στην Κωνσταντινούπολη, αφήνοντας στη Μονή Μεγίστης Λαύρας τον Δαυίδ. Ο Ακάκιος στην Πόλη χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και στη συνέχεια εκλέχτηκε μητροπολίτης Άρτης και Ναυπάκτου από τον Πατριάρχη Ιερεμία. Κάλεσε μαζί του και τον Δαυίδ για βοηθό του.

Αυτή ήταν μια νέα αρχή για τον μοναχό Δαυίδ, τον οποίο καθόλου δεν είχε επηρεάσει η κοσμική ζωή της ηπειρώτικης μεγαλούπολης. Μαζί με τα καθήκοντα, που του είχε αναθέσει ο πνευματικός του, ασκούσε με ακρίβεια τον μοναχικό του κανόνα. Έκανε ολονυκτίες, νήστευε και προσεύχονταν αδιάκοπα, κάνοντας τέλεια υπακοή στον πνευματικό του πατέρα. Ο Ακάκιος τον χειροτόνησε πρεσβύτερο και τον όρισε ηγούμενο της Ιεράς Μονής της Θεοτόκου της Βαρνάκοβας, στο ομώνυμο όρος κοντά στη Ναύπακτο. Πρόκειται για το «Άγιο Όρος της Δυτικής Ελλάδος», στο οποίο ζούσαν πλήθος ασκητών, όπου μέχρι σήμερα σώζονται τα απομεινάρια τους.

Εκεί ο Δαυίδ θέλησε να εφαρμόσει τις μοναχικές αρχές, που είχε διδαχθεί από τον γέροντα πνευματικό του. Όμως γρήγορα απογοητεύτηκε, διότι οι υποτακτικοί του δεν ήταν πρόθυμοι να ακολουθήσουν τις δικές του αρχές. Γι' αυτό και έφυγε από τη Μονή, αναζητώντας νέους τόπους, για περισσότερη ησυχία και άσκηση. Εγκαταστάθηκε, στο όρος Στείρι, κοντά στον Παρνασσό, όπου υπέστη λυσσαλέες επιθέσεις του σατανά. Η φήμη του δεν άργησε να γίνει γνωστή στη γύρω περιοχή. Το ασκητήριό του είχε γίνει τόπος έλξης πολλών ανθρώπων, οι οποίοι έτρεχαν στον άγιο ασκητή να ακούσουν λόγια παρηγοριάς και σωτηρίας.

Ο όσιος έζησε σε χρόνια δύσκολα, όπου οι Ορθόδοξοι Έλληνες στέναζαν κάτω από την φρικτή και απάνθρωπη τουρκική δουλεία. Δεν άργησε να υποστεί και αυτός τα δεινά της σκλαβιάς. Κατηγορήθηκε ότι έκρυψε στο ασκητήριό του έναν σκλάβο δραπέτη. Οι τούρκοι τον συνέλαβαν και τον υπέβαλαν σε φρικτά βασανιστήρια, τα οποία υπέφερε με μεγάλη καρτερία και ηρωισμό. Ύστερα από πολύ καιρό απελευθερώθηκε χάρις στα λύτρα που κατέβαλαν ευσεβείς κάτοικοι της περιοχής.

Κατόπιν, αποφάσισε να αλλάξει και πάλι τόπο ασκήσεως. Κατέφυγε στις Ροβιές της

βόρειας Εύβοιας, όπου ίδρυσε την Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Η φήμη του και πάλι δεν άργησε να διαδοθεί. Σύντομα εγκαταστάθηκαν μαζί του κάποιοι μαθητές του, οι οποίοι επιθυμούσαν να τον μιμηθούν στην άσκηση και στην αγιότητα. Παράλληλα ασκούσε μια πρωτοφανή φιλανθρωπία. Έδειχνε την αγάπη του έμπρακτα στους φτωχούς και κατατρεγμένους, στα πρόσωπα των οποίων έβλεπε τον ίδιο το Χριστό. Μοίραζε αλύπητα τα εφόδια της Μονής αδιακρίτως σε Χριστιανούς και Μουσουλμάνους.

Κάποτε αναγκάστηκε να ταξιδέψει στην Πελοπόννησο για να συμφιλιώσει κάποιους επισκόπους, οι οποίοι είχαν διαφορές μεταξύ τους, μη μπορώντας να διανοηθεί διχοστασίες ανάμεσα σε Χριστιανούς και μάλιστα επισκόπους. Το πλοίο που τον μετέφερε ναυάγησε και ο ίδιος σώθηκε εκ θαύματος. Ξαναγύρισε στη Μονή του και αφοσιώθηκε περισσότερο στην πνευματική του άσκηση, όπου ο Θεός τον αξίωσε και του προορατικού χαρίσματος. Πρόβλεψε τον θάνατό του και αφού έδωσε τις τελευταίες του νουθεσίες προς τους μαθητές του, παρέδωσε την ψυχή του στο Χριστό, στον Οποίο υπηρέτησε σε όλη του τη ζωή. Ήταν 1η Νοεμβρίου του έτους 1589 ή 1601. Ο τάφος του και τα ιερά του λείψανα και δει η κάρα του, επιτελούν πολλά θαύματα. Η μνήμη του τιμάται την ημέρα της οσιακής κοιμήσεώς του.